

AMIKOR A GYEREKEKÉRT KÜZDESZ

Kép és szöveg:
HAJDÚ D. ANDRÁS

Az idei Budapest Maraton legnagyobb közönségsikerét egészen biztosan nem a 42 kilométert elsőként teljesítő atléta, hanem egy hatéves kislány, Boróka aratta, aki az 500 méteres esélyegyenlőségi futamon utolsóként ért be, édesanyja kezét szorongatva. A bokarögzítőben csetlő-botló kislány a közönség hangos éljenzése közepette lépett át a célvonalon, szívós eltökéltséggel rakosgatva kicsi lábait. Az ember szinte várta, mikor robban le a lábáról a szerkezet, akárcsak a Forrest Gump híres jelenetében.

Tudta, hogy neki tapsolnak – mondja Boró édesanyja, Edina a könnyeivel küszködve. – Ez az ötszáz méter nagyobb teljesítmény,

mint ha 42 kilométert futott volna végig, főleg ilyen életkezdet után. Huszonhat évesen jöttünk össze a férjemmel, Csabával – kezd bele a történetükbe Edina, miközben már bő fél órája zötyögünk a buszon a kislánya mozgásterápiás órájára tartva. – Egy csepeli öntödében ismerkedtünk meg, szerelem volt első látásra. Ő kint csiszolt, én meg bent csomagoltam, egy szót sem váltottam még vele, de tudtam, hogy ő az igazi. Mivel már az előző párcapcsolatomban sem tudtam teherbe esni, hamar megbeszéltük, hogy nem érünk rá felesleges köröket futni. Egy hullámhosszon voltunk, tudtuk, nincs mire várunk. De sehogy sem akart összejönni a gyerek. Mindig azt mondták a szakemberek, nincs probléma, előfordul az ilyen, de egy elvesztett magzat és számtalan sikertelen hormon- és gyógyszeres kezelés után már lemondtunk arról, hogy valaha is lehet gyerekünk. Egy munkahelyi rosszullet után derült ki, hogy megtörtént a csoda, babát várok, sőt egyből ikreket! A feje tetejére állt a világunk, madarat lehetett volna fogatni velünk.

Az örökmozgó Edina hónapokat töltött kötelező ágynyugalomban, mert veszélyeztetett terhesnek számított, de minden vizsgálat azt mutatta, a gyerekek az átlagosnál nagyobbak és jól fejlődnek. Aztán egy este, a huszonhatodik héten Edina úgy érezte, hogy puffad. Nyugalomra intették: ikerterhességnél ez teljesen normális. A harmadik napon viszont már nem bírták idegekkel, és bementek a kórházba kideríteni, mi okozhatja. Azonnal műtőbe került: megindult a szülés, sürgősségi császárral kellett világra segíteni az ikreket. Boróka mindössze 1180 grammal és 38 centivel született, Csabi is alig volt nagyobb.

LUFIK HELYETT INKUBÁTOR

– Erre senki nincs felkészülve – emlékszik vissza Edina. – A gyógyszerektől még kábultan álltam az inkubátorok mellett, és azt mondtam a

„Mindenki a tökéletes világot keresi ahelyett, hogy a gyermeke világát tenné azzá.”

gyerekeket látva a nővérnek, hogy milyen apró babák, szegény szülők, mindenben segítünk nekik, amiben csak kell! De hiszen ezek az önök gyermekei, válaszolt a nővér. – Akkor fogta csak fel Edina, hogy a gyógyszeres lázálom a császármetszésről valóság volt, nem csak a képzelete játéka. – Volt a fejemben egy kép, hogy a gyerekek időre születnek, nagyjuk lesz, és három nap után hazame-

gyünk a lufikkal és matricákkal feldíszített kis kuckójukba. Ehelyett ott álltunk sokkos állapotban, miközben fogalmunk sem volt, ez az egész mivel is jár. Azonnal utánanéztem az interneten, mégis mire készülünk, de nem kellett volna. A koraszülöttség lehetséges szövődményeinek rémképe azután sötét felhőként lebegett felettünk. A szülést követő harmadik napon csak mi mehettünk be a kora-

Kerek hat év telt el a két fotó között

Borót megnyugtatja, ha összebújhat a kedvenc unikornisával

Csabi figyelemre vágyott, ezért a kanapé mögé bújt, ahonnan csak apa veheti ki

Jégkorongezés után egy asztali hoki is dukál anyával

szülött-intenzívosztályra. Az osztályos orvos közölte a letaglózó hírt: Bori agyvérzést kapott, bevérzett a tüdeje, és leállt a veséje is.

Elsötétült előttünk a világ. Azért engedtek be bennünket a világra. Azért engedtek be bennünket a világra, mert kétséges volt, hogy a kislányunk megéri-e egyáltalán az esti látogatási időt. Megkaptuk a lehetőséget: búcsúzzunk el tőle, vagy adjuk erőt neki a további küzdelemhez. Egymásba kapaszkodva zokogtunk az inkubátor előtt. Felaján-

lották, hogy mivel teljesen kilátástalannak tűnik a kislányunk állapota, és mély altatásban van, ha nem járulunk hozzá a gyógyszeres kezelés folytatásához, akkor nem ébred fel többé.

Egymásra néztünk Csabával, és azt mondtuk: soha!

Annyit vártunk rájuk, hogy is mondhatnám azt, hogy nekem csak az egészséges kell?! Ez nem egy pékség, hogy a legszebb kenyeret szeretném! Nem, ő a mi gyermekünk, bármi tör-

ténik is. Biztos vannak olyan élethelyzetek, amikor ez nem járható út, de mi úgy határoztunk, a végsőkig csináljuk. Semmi esetre sem dobjuk el a gyerekeinket, egyiket sem. Mondták, hogy nem tudjuk felmérni, mit vállalunk, és biztosan maradandó sérülése lesz. Van egy egészséges kisfiunk, gondoljuk végig, nagyon kemény út áll előttünk.

A KEVÉS ESÉLY IS ESÉLY

– 123 nap múlva kerültünk ki a kórházból. Szemhunyásnyit sem aludtunk aznap éjjel. Nem tudtam pelenkázni szemből, csak oldalról, ahogy az inkubátorban lehet. Kétóránként ettek, tejet fejtem, sterilizáltam, pelenkáztam... Semmi nem volt a fejem-

ben, a túlélésért küzdöttünk. Az, hogy Borónak agyvérzése volt, meg sem fordult a fejemben. Nem volt időm, hogy ezen töprengjek. Leírták egy papírra a kórházban, hogy nem tud semmit, nem lát szinte semmit, nem emeli a fejét. Konkrétan azt mondták, kevés az esély arra, hogy ez a kislány életben maradjon.

A kórházból légüres térbe kerülünk. Fogalmunk sem volt, hova forduljunk, kitől kaphatunk segítséget. Nem értettük, miért nem hallunk konkrétumokat arról, milyen fejlesztések kellenek, hogy az ember ne magának kutassa ki, és ne veszítsen ezzel időt... mert a késlekedésnek a gyermek látja kárát.

Apránként derítettük ki, mire van szükségünk, végül eljutottunk a Budapesti Korai Fejlesztő Központba felmérésre, ahol megállapították, milyen fejlesztések kellenek, mellette hetente háromszor Dévény-tornát, mászástérapiát, erősítést írtak elő. Havonta körülbelül 150 ezer forintot költünk csak ezekre. De meg is lett az eredménye! Bori 14 hónaposan elkezdett forogni, egy hónapra rá emelte a fejét, 17 hónaposan mászott, és kétéves korában a fal mellett felállt. Ekkor mondta a testvérem, most először látja rajtam, hogy élvezem az anyaságot. Ez az időszak maga volt a csoda, de sajnos egy kezdődő agykamratágulat és az ezt követő söntbeültetések miatt Bori visszaesett szinte a nullára, kezdtünk mindent elölről.

EZ AZ ANYAI SZERETET

Edina arca elkomorul, amikor ezekről az emlékeiről kérdezem. Először érzem rajta, hogy az örök optimizmusa és ereje ebben az időszakban cserben hagyhatta.

– Hogy miből merítettem erőt ezután? Semmiből. Nem volt választásom, ha azt akartam, hogy éljen, akkor csinálnom kellett tovább. Szerencsére Bori küzdő típus, akaratos és végtelenül csökönys, ezt tőlem örökölte – nevet fel Edina. – Ráadásul az évek alatt hozzászokott a fejlesztésekhez, így neki az a természetes, hogy folyamatosan dolgozunk azon, hogy jobban legyen. Persze mindez sok lemondással is jár, mert az évek alatt

lemorzsolódtak a barátaink, és anyagilag is megroppantunk, de itt más opció nincs: ez az anyai szeretet. Én is ezt láttam ott-hon. Anyánk egyedül nevelt kevés fizetésből hármunkat. Soha semmire nem mondta, hogy nem, csak azt láttuk, hogy dolgozik érte.

És persze egyensúlyban kell tartani a két gyereket. Csabesznek nem mondhatjuk, hogy Bori edz, te meg nem mész sehova. Neki is szervezünk programokat, amelyek ugyan nem kerülnek ennyibe, de neki is legyen apanapja, anyanapja, elmegyünk metrózni, játszóházba, kap egy kis autót. Figyel Boróra, mert ő a nagyiú.

És kell, hogy legyen egy olyan társad, aki időt ad, mert éjjel-nappali szolgálat ez, két-három havonta lehetőséget ad egy színházra, vagy tíz percet, amíg anyukámhoz átsétálok. Akkor ő fürdet, ő altat. Nincs leosztva, ez nem katonaság, hanem család. De ha nincs támaszod, akkor tényleg nem éled túl. Annyira együtt élünk mi négyen, hogy nem is kell mindig kimondanunk a szavakat, mert tudjuk.

Az is fontos, hogy ne állandó küzdelemnek vagy tragédiának éljük meg az egészséget, hanem egy állapotnak, amin lehet változtatni. Képzeld el úgy, mintha mentős lennél. Van egy hiva-

„Fontos, hogy ne állandó küzdelemnek vagy tragédiának éljük meg az egészséget, hanem egy állapotnak amin lehet változtatni.”

tásod, amit szívből szeretsz, minden nap segítesz idegeneken. Itt meg a gyerekedért harcolsz.

Meg hát Bori is akarja... Küzd érte, megy, ott áll, és várja, hogy tudjon járni, ő dobja el a botot, ő nem akar bottal járni... Most mondjuk neki, hogy nem? Az ő lehetőségeiből szeretnénk a legjobbat kihozni. Reálisan azt látjuk: önállóan járni fog, értelmi problémái lesznek, de a segítségünkkel teljes életet fog élni. Van egy mondasunk itthon: mindenki a tökéletes világot keresi ahelyett, hogy a gyermeke világát tenné azzá. Csak azt az időt sajnálom, amit nem a gyerekeinkkel töltünk, azt, hogy ingázással telik a fél életünk. Autóval negyedennyi idő alatt megjárnánk a napi kötelező köröket, de a fejlesztések mellett nem tudunk félretenni erre is, így marad a napi három óra buszozás.

Célok szerelnél hallani tőlem? Ha Bori eljut arra a pontra, hogy kicsit lazítani tudunk, akkor a sorstársaimon szeretnék segíteni, hogy az olyan szülőket, akik összeroskadnak a teher alatt, felhúzzam.

Sorstárstalálkozókat fogok tartani, hogy kibeszélhessük a lelünköt, egymás között, humorral, bánattal, ahonnan mindenki úgy fog hazamenni, hogy kapott valamit... ■